

Sygn. akt III AUa 834/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Elżbieta Wojtczuk
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Lublinie

sprawy M. I. i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji M. I. i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 czerwca 2017 r. sygn. akt VIII U 1512/15

I. oddala apelację;

I. zasądza od M. I. i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. po 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Elżbieta Wojtczuk Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka – Radoniewicz

Sygn. akt III AUa 834/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że M. I. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 16 lutego 2015 r.

M. I. oraz (...) sp. z o. o. wnieśli odwołania od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez ustalenie, że od dnia 15 lutego 2015 r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek (...) sp. z o.o.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań. Postanowieniem z dnia 13 października Sąd Okręgowy w Lublinie połączył sprawy z powyższych odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących podstawach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2010 r., sygn. akt XVIII Gzd 33/10 Sąd Rejonowy w Lublinie, XVIII Wydział Gospodarczy do spraw upadłościowych i naprawczych zakazał R. I. (mężowi wnioskodawczyni) prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 5 lat.

W dniu 5 kwietnia 2011 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym została zarejestrowana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Jedynym wspólnikiem został R. I., który posiada (...) udziałów. Prezesem zarządu jest M. I.. Przedmiotem działalności spółki jest prowadzenie sprzedaży odzieży poprzez Internet. M. I. jako prezes zarządu zajmowała się funkcjami reprezentacyjnymi spółki, nie otrzymując za to wynagrodzenia.

W dniu 13 lutego 2015 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki podjęło uchwałę, zgodnie z którą R. I. został powołany jako pełnomocnik (...) sp. z o.o. do zawarcia umowy o pracę z członkiem zarządu M. I.. Uchwała została podpisana przez przewodniczącego R. I. oraz protokolanta A. B.. W dniu 16 lutego 2015 r. M. I. zawarła umowę o pracę z (...) sp. z o.o., na podstawie której została zatrudniona na stanowisku Prezesa Zarządu w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 5.000,00 złotych. Umowę w imieniu spółki podpisał R. I..

Zakres obowiązków M. I. oraz czas pracy nie był ustalony w pisemny, odgórny sposób. Czynności, jakie wykonywała, polegały na prowadzeniu księgowości, składaniu zamówień w hurtowniach, kontaktowaniu się z klientami oraz pakowaniu i przygotowywaniu paczek z odzieżą dla kurierów. W razie potrzeby załatwiała również sprawy urzędowe. Wnioskodawczyni sama podejmowała decyzje odnośnie kolejności wykonywanych zadań. Wszystkie te czynności wykonywane były w domu M. i R. I. w L., gdzie mieści się również siedziba spółki. Znajdują się w nim dwa wydzielone pomieszczenia, przeznaczone do prac związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Mąż wnioskodawczyni kontrolował zamówienia oraz zajmował się finansami spółki.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z zeznań M. I., R. I. oraz A. B., a także w oparciu o dowody z dokumentów.

Zeznania M. I. oraz R. I., którzy zeznawali na okoliczność wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności zostały uznane przez Sąd za wiarygodne jedynie w części, w której dotyczyły wskazania tych czynności, polegających na prowadzeniu sprzedaży poprzez Internet. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie również podkreślił, że nie kwestionował faktu wykonywania przez wnioskodawczynię czynności na rzecz spółki. Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom w zakresie, w którym dotyczą podporządkowania wnioskodawczyni, jako pracownikowi, swojemu mężowi R. I.. Przede wszystkim M. I. zeznała, że miała ramowy zakres obowiązków, a zgodnie z twierdzeniem R. I., codziennie omawiali obowiązki, które wykonać miała żona. Nie znalazło to jednak potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, który nie pozwalał Sądowi na ustalenie, że wnioskodawczyni otrzymywała polecenia, które następnie wykonywała pod nadzorem. Okoliczności tej nie potwierdziły dodatkowe dowody, w tym akta osobowe, bądź dokumentacja związana z wykonywaniem działalności przez spółkę.

Zeznania A. B. zostały uznane za wiarygodne. Wskazała, że w lutym 2015 r. była świadkiem podjęcia uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników powołującej R. I. jako pełnomocnika do zawarcia umowy o pracę z członkiem zarządu. Podpis A. B. jako protokolanta widnieje również na uchwale.

Dokumentacja została obdarzona wiarą przez Sąd. Nie była ona kwestionowana przez strony. Potwierdziła również, że M. I. zajmowała się czynnościami związanymi z prowadzeniem sprzedaży, tj. składaniem zamówień, rozpatrywaniem reklamacji, czy kontaktowaniem się z klientami.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie w świetle art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych w art. 8 ust. 1 definiuje pracownika jako osobę, która pozostaje w stosunku pracy. Regulacje odnoszące się do stosunku pracy zawarte są w art. 22 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666, tekst jedn. ze zm.). Stosowanie do § 1 tego przepisu przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Stosunek pracy, o którym mowa w ustawie systemowej oraz w kodeksie pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie umowa o pracę zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. a M. I. jest nieważna. Przyznał to również pełnomocnik strony odwołującej się w piśmie procesowym z dnia 29 lutego 2016 r. W świetle art. 210 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 roku kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1578, tekst jedn. ze zm.) w umowie między spółką (z ograniczoną odpowiedzialnością) a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Tym samym na gruncie niniejszej sprawy do skutecznego nawiązania umowy o pracę w przypadku spółki z o.o. konieczne było powołanie pełnomocnika, co też nastąpiło na podstawie uchwały z dnia 13 lutego 2015 r. Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2010 r. Sąd Rejonowy zakazał R. I. prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 5 lat. W świetle art. 373 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku prawo upadłościowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 2171, tekst jedn. ze zm.) sąd może bowiem orzec pozbawienie na okres od jednego do dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia osoby. Nie ma racji pełnomocnik wnioskodawczyni, że wskazane w tym przepisie, a następnie powtórzone w sentencji postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 12 sierpnia 2010r., , pełnomocnictwo jest pełnomocnictwem „innego rodzaju” i nie obejmuje uprawnień do zawarcia umowy o pracę. Takie stanowisko nie znajduje żadnego uzasadnienia w przepisach prawa, orzecznictwie, bądź doktrynie. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że R. I. nie posiadał uprawnień do zawarcia umowy o pracę w imieniu spółki (...). Dokonał tej czynności w trakcie trwania zakazu, w związku z czym umowę należało uznać za nieważną na podstawie art. 58 § 1 kodeksu cywilnego.

Natomiast do zawarcia stosunku pracy mogło dojść przez tzw. czynności dorozumiane. Zgodnie z orzecznictwem takie nawiązanie stosunku pracy jest możliwe. Stwierdzenie nieważności zawarcia umowy o pracę z powodu naruszenia art. 210 § 1 k.s.h. nie powoduje automatycznego wyłączenia członka zarządu spółki z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Aby jednak uznać, że stosunek pracy został nawiązany, należy rozważyć, czy w okolicznościach danej sprawy zostały zachowane jego cechy konstytutywne. W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego o braku podporządkowania, tj. wykonywania pracy pod kierownictwem pracodawcy. Pojęcie takiego kierownictwa sensu stricto obejmuje prawo do wydawania poleceń pracownikowi, jednak orzecznictwo określa je również szerzej. Przede wszystkim pracownik powinien być podporządkowany organizacyjnie swojemu pracodawcy, co oznacza m.in. dostarczanie środków pracy oraz zorganizowanie stanowiska pracy. Ponadto pracodawca, jako organizator procesu pracy, konkretyzuje w formie poleceń treść obowiązków pracownika poprzez

wyznaczanie poszczególnych zadań i wskazywanie sposobu ich wykonania. Do sfery uprawnień pracodawcy należy także ocena jakości i terminowości wykonanej pracy. Pracownik nie ma bowiem samodzielności w określaniu bieżących zadań (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2016 r., II PK 352/14, LEX nr 2004192, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2015 r., III AUa 1567/14, LEX nr 1724078).

W niniejszej sprawie M. I. w żaden sposób nie podlegała jednak swojemu mężowi R. I. w trakcie wykonywania czynności. Zgodnie z jej zeznaniami sama organizowała sobie czas pracy. Wskazała co prawda, że codziennie miała wyznaczone zadania, jednak na tę okoliczność nie przedstawiono dowodów. W aktach osobowych także brak jest śladu sprawowania kontroli przez pracodawcę. Podobnie zeznania R. I. co do sprawowanego nadzoru ograniczają się do twierdzeń o codziennym omawianiu czynności. Oczywistym jest, że wnioskodawczyni oraz jej mąż, prowadząc spółkę, wskazują sobie nawzajem pewne czynności niezbędne do wykonania w codziennej działalności podmiotu gospodarczego, co jednak nie przesądza o sprawowaniu nadzoru nad jej pracą. W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd doszedł więc do przekonania, że pomiędzy M. I. a spółką (...) nie doszło do nawiązania stosunku pracy. Odwołanie należało zatem oddalić.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. oraz M. I., reprezentowani przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Zarzucili:

1/ naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku:

a/ art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na błędnym, niemającym oparcia w zasadzie rozłożenia ciężaru dowodu przyjęciu przez Sąd, że strona skarżąca nie udowodniła istnienia pomiędzy M. I. a jej pracodawcą podporządkowania pracowniczego, sprawowania nadzoru nad pracą M. I. przez R. I., a tym samym nie udowodniła istnienia pomiędzy M. I. a (...) Sp. z o.o. istnienia stosunku pracy, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku, podczas gdy powyższe wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego: dokumentów załączonych do odwołania i znajdujących się w aktach osobowych M. I. oraz z przesłuchania stron, co miało wpływ na treść wyroku;

b/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, skutkującą wyprowadzeniem z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, tj. stwierdzenie, że pomiędzy powódką a spółką nie doszło do nawiązania stosunku pracy z uwagi na brak podporządkowania pracowniczego, skutkiem czego było oddalenie odwołania skarżącej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, pomimo że z dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie w tym dowodu z przesłuchania stron M. I. i R. I. oraz z przedstawionych w sprawie dowodów, w tym w szczególności: list obecności, wniosków urlopowych, list płac, jasno wynika, że pracodawca, w imieniu którego działał R. I. sprawował nadzór nad M. I. oraz że stosunki zawodowe pomiędzy M. I. a R. I. stanowiły autonomiczne podporządkowanie pracownicze;
- niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów z przesłuchania stron: przedstawiciela pracodawcy – R. I. i pracownicy - M. I. i nie danie wiary w/w zeznaniom w zakresie, w jakim dotyczą one sprawowania nadzoru przez R. I. nad pracownicą, pomimo że powyższe ma potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie w tym m.in. we wnioskach urlopowych M. I., podpisanej przez pracodawcę liście płac, listach obecności pracownicy, co skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd, że odwołanie jest bezzasadne z uwagi na brak podporządkowania pracowniczego i w konsekwencji istnienia stosunku pracy;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego:

a/ naruszenie przepisu art. 22 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dyspozycję normy art. 22 § 1 k.p., w zakresie dotyczącym wykonywania pracy pod kierownictwem, należy interpretować wąsko, a nie szeroko,

z uwzględnieniem specyfiki danego stanowiska pracy i niewłaściwego zdefiniowania przez Sąd „podporządkowania pracowniczego” bez uwzględnienia, że w przedmiotowym przypadku mamy do czynienia ze szczególnym rodzajem podporządkowania – „podporządkowaniem autonomicznym” co w konsekwencji prowadziło do przyjęcia, że nie doszło do nawiązania stosunku z M. I. z uwagi na brak elementu podległości pracowniczej;

b/ naruszenie przepisów art. 58 k.c. w zw. z art. 210 k.s.h. i art. 373 prawa upadłościowego i naprawczego poprzez ich błędne zastosowanie i ustalenie, że zakaz orzeczony wobec R. I. dotyczył również zawierania stosunku pracy, a w związku z tym uznania przez sąd, że R. I., w związku z orzeczeniem wobec niego zakazem nie miał prawa zawrzeć umowy o pracę z M. I., co skutkowało błędnym uznaniem przez sąd, że umowa o pracę zawarta pomiędzy M. I. a P. I. w imieniu (...) Sp. z o.o. była nieważna.

Wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania w całości poprzez ustalenie, że M. I. podlega od dnia 15 lutego 2015 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu oraz wypadkowemu u płatnika składek (...) Sp. z o.o. oraz zasądzenie od organu- Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz skarżących kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wnosił o oddalenie apelacji. Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik organu rentowego wnosił o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy, po wnikliwym przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stwierdził, że umowa o pracę, którą zawarła M. I. ze spółką (...), reprezentowaną przez pełnomocnika w osobie R. I., jest nieważna, gdyż R. I. nie był uprawniony do takiej czynności. Nadto M. I. w spornym okresie nie świadczyła pracy w ramach stosunku pracy, nie został bowiem spełniony warunek podporządkowania pracodawcy, konieczny dla zaistnienia stosunku pracy.

Powyższe ustalenia i wnioski podziela w pełni Sąd Apelacyjny.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wobec zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek, obowiązującego R. I. w momencie zawierania przedmiotowej umowy o pracę, umowa ta była nieważna w świetle art. 58 § 1 k.c. Argumentacja skarżących jakoby czynność zawarcia umowy o pracę nie była objęta powyższym zakazem, nie zasługuje na uwzględnienie i nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. stwierdzić należy, że jest on bezzasadny w sytuacji, gdy w sprawie niniejszej wszystkie okoliczności potwierdzają, że przedmiotowa umowa o pracę była nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Na mocy art. 11 ust. 1 wskazanej ustawy osoby te podlegają także obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, a na mocy art. 12 ust. 1 ubezpieczeniu wypadkowemu. Art. 13 pkt 1 powyższej ustawy przewiduje, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu pracownicy podlegają od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Art. 8 ust. 1 nakazuje za pracownika uważać osobę pozostającą w stosunku pracy.

Przepis art. 22 § 1 k.p. precyzuje, że przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Elementem niezbędnym stosunku pracy jest pracownicze podporządkowanie pracownika pracodawcy.

Ze zgromadzonego materiału sprawy wynika, że M. I. od dnia 14 stycznia 2011 r. jest prezesem zarządu spółki (...), której jej mąż R. I. jest jedynym udziałowcem. Pozostając na powyższym stanowisku zawarła w dniu 16 lutego 2015 r. umowę o pracę ze spółką.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że M. I. w żaden sposób nie podlegała R. I. w trakcie wykonywania (niekwestionowanych w sprawie) czynności na rzecz spółki. Wbrew twierdzeniom skarżących, nie zostało dowiedzione, aby M. I. miała regularnie wyznaczone zadania i wykonywała polecenia służbowe pod nadzorem i kontrolą R. I.. Zasadnie wskazał Sąd I instancji, że zeznania R. I. odnośnie kwestii podporządkowania pracowniczego skarżącej sprowadzają się do twierdzeń o codziennym, wspólnym omawianiu czynności dotyczących funkcjonowania spółki, co nie może być utożsamiane z nadzorem ze strony pracodawcy. Należy zwrócić uwagę na rozmiar, przedmiot i charakter działalności spółki. Siedziba spółki mieści się w domu małżonków I., gdzie wydzielone zostały dwa pomieszczenia na biuro firmy. Przedmiotem działalności spółki jest internetowa sprzedaż odzieży. Zakres działania spółki nie jest więc znaczny. Skarżąca M. I. podniosła przed Sądem I instancji, że mąż „pomagał jej we wszystkim”. W tym kontakcie listy płac, listy obecności, wnioski urlopowe nie mogą mieć decydującego znaczenia dla oceny charakteru czynności skarżącej w spornym okresie. Samodzielnie nie świadczą o tym, że istniała faktyczna podległość służbowa skarżącej względem R. I. jako jej „kierownika”. Nie sposób również przyjąć, że w przypadku M. I. występowało tzw. podporządkowanie autonomiczne, wyrażające się w dużym zakresie swobody w zakresie sposobu realizacji zadań wyznaczonych przez pracodawcę. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji zasadnie przyjął, że M. I. i R. I. wspólnie, na bieżąco zajmowali się sprawami spółki. Podporządkowanie pracownicze nie występuje, kiedy jedna i ta sama osoba wyznacza zadania pracownicze, a następnie je realizuje.

W świetle powyższego za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczna obrona stanowiska skarżących w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu, które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna – czego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący w apelacji nie uczynili.

Konsekwencją powyższych rozważań było uznanie bezzasadności podnoszonych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego i przyjęcie, że M. I. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 16 lutego 2015 r. z tytułu umowy o pracę zawartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L.. Skoro M. I. nie nawiązała stosunku pracy ze spółką (stosownie do art. 22 § 1 k.p.), brak było podstaw do objęcia jej z tego tytułu wskazanymi w zaskarżonej decyzji ubezpieczeniami.

Zaskarżone orzeczenie winno się zatem ostać jako prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).